

mand udarbejdet, Udkast til Lov om Jiskeriet i Danmark, men at Ministeriet endnu ikke har modtaget Kommissionens motiverede Betænkning, hvilken jeg iøvrigt ikke vilde kunne finde egnet til at meddeles Rigsdagen, saalænge Sagen endnu er under Overveelse i Ministeriet." Jeg beder saaledes bemærket, at jeg ikke har Betænkningen og altsaa ikke er indeluffet med den. Nu kommer der et andet Punkt, og hvis den ærede Ordfører havde fremdraget det, vilde jeg have kunnet finde, at der kunde have været nogen Grund for ham til at have en Mening — og jeg er vis paa, at den ærede Ordfører i dette Punkt vil have en fra min afvigende Mening. — det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Regjeringen, naar den har nedsat en Kommission, for om dette Thema at kunne forelægge et Lovforslag, da, forinden den har taget denne Sag under Behandling, er forpligtet til at give den ud for Offentligheden og meddele Rigsdagen Kommissionens Betænkning. Den ærede Ordfører belligede, at Ministeriet vilde have den Glæde for sig selv at luffe sig inde med den vorbende Betænkning og ikke vilde lade Andre blive satte i Kundskab om dens Indhold. Det forekommer mig nu at være fuldstændigt i sin Orden, at man ikke giver en saadan Indstilling til Regjeringen, som skal gøres til Gjenstand for Behandling i Regjeringen og derefter forelægges for Thinget, ud for Offentligheden og til en ofte umoden Bedømmelse af Mænd, hvis særlige Sag det ikke er at beskæftige sig med denne Sag. Det er Rigsdagens Sag, naar Regjeringen forelægger Forslaget, da at beskæftige sig med Jiskerikommissionens Arbejde og derefter behandle Lovudkastet, men det er paa ingen Maade Rigsdagens Sag; at beskæftige sig med Kommissionens Betænkning og med det foreløbig til Regjeringen indsendte Forslag til et Lovudkast. Dette er noget, som Regjeringen forbeholder sig at behandle, inden den giver det ud for Offentligheden, og dette er Meningen med den sidste Del af Sætningen. Jeg kan kun gjentage, at jeg ikke har havt nogen Betænkning og saaledes ikke har havt Noget at meddele. — Endnu skal jeg kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til, at den ærede Ordfører yttrede, at naar der var et Lillidsforhold mellem Regjeringen og Rigsdagen, vilde man ganske anderledes hurtigt kunne komme gennem Finantslovens Behandling. Jeg tror oprigtig talt ikke, at Grunden til, at det gaar saa langsomt med denne Sags Behandling, er den, at der ikke bestaar et saadant Lillidsforhold. Naar jeg ser hen til de Endringsforslag, der ere stillede til § 19, og om hvilke jeg paa $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ Time kunde have været bleven enig med det ærede Udvalg, og ved Siden deraf betragter den lange Debat, som alle de Spørgsmaal, der ikke foreligger til Afstemning, har fremkaldt, saa tror jeg egentlig ikke, at det er selve Finantsloven og selve de begjærte Bevillingers Behandling og Mis-

forholdet til Regjeringen, der har været den store Anledning til, at disse Sager trække saa langt ud.

Ansvar: Jeg tror dog ikke, at den ærede Ordfører vil benegte, at naar der under Nr. 52 staar: „Udvalget har forlangt Oplysning om Grundene til, at Embedet som Chef for 2det Departement besørjes ved Konstitution“, saa er det ikke Udvalget som Helhed, men Udvalget, fremkaldt af dets Flertal. Flertallet har fattet en Beslutning paa Udvalgets Begne, og saa tilskrev Udvalget Regjeringen derom. Andet har jeg ikke talt om, og derfor tror jeg, at den Henvendelse, som den ærede Ordfører gjorde til mig, var overflødig, jeg hørte desværre ikke Enkelthederne af de personlige Bemærkninger, som den ærede Ordfører rettede til mig. Det vil jo vise sig, hvad de indeholde, naar Lidenden foreligger trykt, og jeg skal til den Tid ikke undlade at give det Svar paa dem, som de muligvis kunne trænge til. Jeg skal yde den ærede Ordfører min Anerkjendelse for den Snildhed og Behændighed, hvormed han fik min Henviisning til Statsrevisionen gjort til, at jeg vilde henlægge Bevillingsmyndigheden til Statsrevisionen. Jeg fandt mig foranlediget til at sige „Bravo“ dertil, fordi det virkelig var saa overraskende snildt, at det vakte min Beundring. Jeg skal endnu kun sige, at det ikke blot er paa Regjeringens Side, at der kan være Misforstaaelse. Den ærede Ordfører taler stadig om Lovgivningsmagten og Bevillingsmyndigheden, som om dette var Rigsdagens, men det er Rigsdagen og Kongen gennem hans Regjering.

Dinesen: Hvad angaar Spørgsmaale under Nr. 52, som nu ogsaa blev omtalt af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, skal jeg dertil sige, at det er et Spørgsmaal, som har været forhandlet ved Samraad mellem Ministeren og Udvalget, og naar det her i Betænkningen staar, at Udvalget har søgt Oplysninger, er det slet derved, at der er Medlemmer, der have ønsket at faae saadanne Oplysninger af Ministeren i Udvalget, og at det er af den Slags Spørgsmaal, hvorom der egentlig ikke tages nogen Beslutning eller foretages nogen Afstemning. Det eneste, som findes i Betænkningen, som der kan være Tale om, at det ene eller det andet Medlem kan have eller fralægge sig Ansvar for, er den Slutning, der drages af det Svar, der er givet, at det ikke har været tilfredsstillende. Nu gaar jeg i min Dom om dette Svar, og de Slutninger, som ere dragne deraf, paa ingen Maade saavidt, som den ærede Ordfører — det Forbehold vil jeg dog nok have taget — men paa den anden Side tror jeg ogsaa imod det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansvar) at maatte hævde, at det kan være berettiget at drage saadanne Spørgsmaal